

Boží děti

Hošťálková 7. 1. 2018

Písně: 637, 675, 404, 534, 248

Čtení z Písma: 1.ep. Jana 5, 11 - 20

Text kázání: ev. Jana 1, 11 - 12

Milí bratři a sestry,

už je za námi první týden nového roku. Možná jsme se již cele vrhli do nového roku, nových úkolů a zpět se již neohlížíme. Možná ještě někteří myslíme na to, co je za námi a s nadějí hledíme k tomu, co nás čeká. Pro náš osobní život je velmi důležité, abychom věděli, o co se budeme moci v tomto začínajícím roce opřít. Co platí a zůstává.

V našem textu jsme četli, že my lidé Ježíše Krista velmi často nepřijímáme a nemáme pro něj ve svém životě místo. To je ale jen polovina pravdy. - Smutná ale neúplná. Další verš přidá polovinu druhou. Mluví o tom, co se stane, když člověk Ježíše Krista přijme!

Říkáme si možná, po mnoha zkušenostech: Je to možné, aby člověk Ježíše Krista takto cele přijal? Evangelium říká: Ano, takový zázrak se skutečně stává! Člověk je sice hříšný a nevěrný, a přece s námi Bůh dělá nečekané věci. On si dovede naše srdce otevřít a použít našeho života k uskutečnění své vůle. Hřích se sice člověka stále drží, ale současně přichází chvíle, kdy Boží Slovo nejen radostně přijímáme, ale také je radostně naplňujeme a pak se z Boží milosti dějí divy a zázraky. Nemusíme se o tom bát mluvit. Pokora neznamená, že budeme stále mluvit jen o své malosti a neschopnosti. Pokora znamená, že budeme mluvit také o tom, co dobrého se Pánu Bohu podařilo skrze nás vykonat a jakou jsme přitom mohli prožít radost a vděčnost.

Obvykle pro Pána Boha mnoho místa nemáme a žijeme si spíše po svém. Pak ale přijde chvíle, kdy docela zřetelně zaslechneme, kam nás Bůh volá a ta nabídka si nás cele podmaní, takže uděláme, co bychom jinak neudělali. Víra je vykročení do neznáma, překročení vlastního stínu - k tomu nám dopomůže Boží pozvání a příklad Ježíše Krista. Víra není nějaká hotová, trvalá věc, ale stále nový zápas a příležitost, která se před námi otevírá navzdory našim selháním a omylům.

Není to krásné? Musíme vyznat, že sice dále upadáme do hříchu, ale nejsme již zajatci hříchu. Je to jinak! Uprostřed našeho klopýtání a chybování se dějí zázraky. Na našem velmi nedokonalém životě a uprostřed našich všedních dnů rostou plody Boží lásky, nad kterými nám samotným zůstává rozum stát. A čím více si o těch divech vyprávíme, tím více nás to láká, být takoví častěji. Nejen na chvíli ale pořád, trvale, navždy. Nikdo z nás již hřešit nemusí. Ale nedělejme si o sobě iluze a budme vděční za každou chvíli, za každé slovo a čin, kdy Boží milost nepřichází v našem životě nadarmo.

Když nás chce evangelista povzbudit, říká o těch, kteří Ježíše Krista přijali a uvěřili v jeho jméno, že tím získali „**moc stát se Božími dětmi**“. Právě o tuto skutečnost se chceme v tomto novém roce opřít. Ale co to znamená mít **moc Božích dětí**?

Řecké slovo pro „moc“, kterého je zde užito - „*exusia*“ - znamená nejprve **svobodu**. Nejde přitom o libovůli nebo bezbřehé hranice našeho sobectví. Jde o svobodu od toho, čemu jsme byli až doposud vydáni. Na jiných místech evangelium mluví o tom, že jsme dětmi zloby a nenávisti. Dokonce se o nás mluví jako o „*dětech ďáblových*“. (J 8,44). To znamená, že se často chováme tak, jakoby na nás zlo mělo větší vliv než všechno ostatní. Avšak kdo uvěří, že ho Ježíš z této zlé moci vykoupil, ten najde sílu k tomu, aby přemáhal své sobecké a zlé sklony a dokázal mnohem víc, než by sám od sebe čekal.

To je svoboda Božích dětí! V tom, že najdeme odvahu Boží lásku napodobovat a tak, jako děti napodobují své rodiče, uděláme to, co by v podobné situaci udělal Ježíš. A ono to skutečně pomůže a přinese někomu radost, štěstí! Svoboda Božích dětí znamená, že naše slova a činy nejsou zatíženy hříchem. Apoštol Jan měl dokonce odvahu napsat, že „*tí, co se zrodili z Boha, už nehřeší*“. To jistě neznamená, že by nás hřích už nikdy nemohl ohrozit a přemoci. Je to ale radostné ujištění o tom, že v našem životě přichází dny a chvíle, kdy nás hřích nemůže zadržet a to, co děláme a říkáme je skutečně zrozeno z lásky, bez všech postranních úmyslů. Když Bůh skrze nás dělá své dílo, není to nic nedokonalého, ale je to pravda a láska sama. S touto svobodou smíme hledět i do tohoto nového roku i každého nového dne. Bůh sám si nás bude používat k prosazování dobra na jakékoli rovině.

Druhý význam toho řeckého slova pro „moc“ je **právo** nebo **pravomoc**. Mohou však vůbec lidé mluvit o nějakých právech, které mají před Bohem. Není to pyšné a troufalé? Bylo by, kdyby se tu nemluvilo o dětech. Děti si totiž svá práva většinou neuvědomují. Nevybojovali si je ani nevysoudili. Jsou to práva, která jim byla přiznána a darována. A taková jsou i naše práva - jako Božích dětí. Především je to právo nebo oprávnění Pána Boha o něco prosit a žádat.

Většinou si toho práva ani nejsme vědomi. Bereme ho jako samozřejmost a Pána Boha prosíme o všechno možné. Ale ve skutečnosti je to úžasný dar. Vždyť proč by nám měl Pán Bůh naslouchat? Proč by si měl dělat s našimi starostmi těžkou hlavu? Co mu můžeme nabídnout? Jsme před ním jako malé děti, které všechno dostávají.

A přece děti mohou své rodiče prosit a rodiče jejich prosbám naslouchají. Jsou-li to prosby o dobré a prospěšné věci, pak se je snaží svým dětem splnit. I my se takto smíme k Bohu modlit. Ne jako cizí a neznámí žadatelé, ale jako jeho vlastní děti. Naše modlitby to není pokus na Pána Boha zapůsobit a něco si na něm vynutit. To je důvěrné volání dítěte k Otci, o němž víme, že se na něj můžeme vždy a absolutně spolehnout. Naše prosby nikdy nezůstávají bez odezvy, i když často přichází pomoc jinak než jsme čekali.

O dalším právu, které jsme díky Ježíši Kristu získali, Písmo mluví, když nás označuje za „*dědice Božích zaslíbení*“. Právě obraz dědictví, dobře vystihuje tajemství Boží milosti a lásky. Dědictví je něco, co si člověk nezaslouží. Nic pro ně neudělal. Je to něco, co ještě nemá, ale co mu přesto patří, sotva se narodil. Tak je tomu i s Božím královstvím. Nezasloužili jsme si je a přitom již dnes je naše jméno zapsáno v nebesích. Již dnes s námi Bůh počítá a má pro nás připravené místo.

To pro každý lidský život znamená velikou naději a motivaci. Být Božími dětmi znamená, že s námi Bůh má veliké a slavné plány. I kdyby se nám v životě třeba nic nepodařilo, kdyby nám naše plány překazila nemoc, lidské nepřátelství a zloba, kdybychom si život zkazili svou vlastní hloupostí, nikdo nás nemůže zbavit dědictví, které nám již bylo připsáno. Budoucnost, kterou nám Bůh připravil, je nezníitelná hodnota. Dědictví je něco, co má člověk ještě dřív, než toho užívá. Na převzetí

dědictví se často dlouhá léta připravuje a často se na něm alespoň částečně podílí ještě dřív než mu fakticky patří. Podobně je tomu s Božím královstvím. Ještě v něm nežijeme, ale již ho prožíváme. Ještě není naše, ale již je okoušíme a těšíme se, že jednou vše poznáme tváří v tvář. Boží děti prochází v životě mnoha těžkými situacemi, ale mají výhodu v tom, že ví, co je čeká. To nás osvobozuje a vyzbrojuje, abychom si nezoufali, i když se zdá, že už nemáme žádnou sílu. Tuto sílu budeme také v tomto roce mnohokrát potřebovat.

A ještě třetí význam řeckého slova pro „moc“ znamená **schopnost a sílu** i určité **pověření** a oprávnění jednat jako Boží děti. Jde o to, že děti většinou nesou spolu s rodiči jejich životní úděl. Jsou na nich závislí. Jdou s nimi do chudoby i do bohatství. Jdou s nimi do nepohody i do štěstí. Jsme-li Božími dětmi znamená to, že budeme mít v tomto světě stejný úděl jako náš lidský bratr Ježíš Kristus. Naše cesta nemůže být zásadě jiná než cesta Kristova. To stojí proti všem, kteří slibují věřícím lidem trvalé úspěchy a jen samá vítězství. Vždyť Kristova cesta byla trnitá, plná nepochopení a bolestí. Přinášela nepřátelství a pohrdání. Také my, jako Boží děti, musíme s překážkami a nesnázemi počítat. Neznamená to, že budeme utrpení vyhledávat. Nesmíme se ale divit, jestliže se do podobných situací - jako Ježíš a jeho učedníci - dostaneme.

Děti však žijí dohromady se svými rodiči a sourozenci a tak tvoří rodinu, která navzájem drží při sobě. I nás se Bůh snaží shromáždit, „**jako když kvočna shromáždí kuřátka**“, poví Ježíš. Být Božími dětmi znamená žít ve společenství církve, jednotlivého sboru a právě tam hledat a nacházet ochranu a oporu, když bude cesta příliš těžká, nezřetelná a nejistá.

Toto všechno si v tomto roce přejme, bratři a sestry, abychom v něm žili jako Boží děti a nedali si tuto svobodu, radost a sílu nikým vzít. „*Hřích nad námi už nepanuje.*“ Vždyť Kristus nad ním zvítězil.

Amen.